

af Regjeringen eller til Medlem af sit Lands lovgivende Forsamling, kan man sandelig ikke stille sig paa et saadant Stæde uden at paatage sig et saare alvorligt Ansvar lige over for baade Samtid og Eftertid. Senere hen skiftede imidlertid det ærede Medlem Standpunkt og stillede sig paa et overmaade lazt Standpunkt. Efterat han havde sagt, at den store Mængde af Folket slet ikke var i Stand til at skjønne, hvor de skulde søge den Hjælp, der var tjenlig for dem, saa sagde han: jeg hører selv til den store Mængde. Det var, som om det ærede Medlem, der før stillede sig paa et saa høit Stæde, at han saae hele Tidens Bølgegang under sig uden at bryde sig det Mindste derom, pludselig var blevet bange for, at denne lille Frihedsstrøm, hvis den fik Lov til at komme frem, skulde saaledes overvælde ham, at den skulde forvirre hans Syn og bære ham i Kvaalfalvernes Bøld, at han saaledes vilde tabe sin funde Sands, at ogsaa han kunde komme til at søge Lægehjælp, hvor den ikke var at finde. Jeg har ogsaa mit Stæde midt iblandt mine Medborgere, midt i det menige Folk; men jeg har en bedre Tro om Samme, jeg tror, at Folk i det Hele har et ganske godt og sundt Syn for, hvad der tjener eller ikke tjener dem. Jeg har rigtignok i min Barndom, og det have vittnok de Fleste, der have gaaet i Almueskoler, skrevet efter en Forskrift, hvor der stod: Betsedenhed er den skønneste Dyd. Jeg tror, at de Fleste have i de sidste 50 Aar i Almueskolerne skrevet efter denne Forskrift, som for at denne Sandhed kunde blive skrevet rigtig fast i Hjærterne; men man kan ogsaa drive selv den skønneste Dyd for vidt, og dersom jeg troede, at den store Del af vore Medborgere staar paa et saa lazt Stæde med Hensyn til Sandten for eget Vel, som det ærede Medlem mener, saa maatte man være saa ubeskedet at fritage sig for at høre dertil. Man skal ikke af Betsedenhed fraskrive sig selv al Gvne til at skjønne, hvad der er til Gavn for En selv. Det ærede Medlem stillede sig dernæst paa det Standpunkt, at han udvillede, hvorledes de Kvaalfalvere, der efter hans Mening ikke kunde betragtes fra et andet Synspunkt end som de, der vilde bedrage Folk for deres Penge, ville slaa sig op og give sig Ansæelse ved at kræve en meget høit Betaling. Man skulde da tro, at det kun vilde være de Velhavende, der vare udsatte for at bedrages af dem; men naar man saa siden saae, hvorledes det ærede Medlem stillede sig som Forsvarer for de fattige Klasser og hørte ham tale om, hvor uføkkeligt Forslaget er, hvorledes man vil forhindre de Fattige i at faae den billige Lægehjælp, som hidtil er ydet dem, saa maa man rigtignok forundre sig over, hvorledes han kommer til at indtage dette Standpunkt; thi ville vi og vil dette Forslag forhindre Nogensomhelst i at faae den billige Lægehjælp, Staten nu tilbyder den fattige Befolkning? Det ærede Medlem taler, som

om vi ville rive hele den bestaaende Ordning ned og ikke engang tillade de Læger, som han talte saa smukt og saa sandt om tog sig saa menneskelig af de Fattige, at blive ved med deres Godgjøvenhed. Det ærede Medlem talte dernæst ogsaa med stærkt Ord om dem, der have godtgjort at være i Besiddelse af Dygtighed, og dem, der ikke have det. Ja, der er forskjellige Maader at godtgjøre sin Dygtighed paa. Jeg skal ikke tale et Ord om, hvilken Sikkerhed man har i den Maade at godtgjøre Dygtighed paa, som Examen og Examenstarkterer give, men blot sige, at der dog ogsaa er andre Maader, der kunne godtgjøre en Mands Dygtighed, og det er gjennem Livets, gjennem Erfaringens Bevis derfor. Det er ikke ret længe siden, og det gav ifjor et Støb til Indbringelsen af dette Forslag, at der offentlig forelaa et Tilfælde her i Byen, der vil være de Fleste bekendt, at et Barn var blevet behandlet paa et af Kjøbenhavns HOSPITALER, hvor den meget videnskabelig dannede og særdeles dygtige Læge, thi det er han, erklærede, at Barnet, som led af en Venstade, var uheldbædeligt, og at Venet maatte sættes af. Faderen gif saa med Barnet til en Kvaalfalver, som har vist, at han fuldstændig kunde helbrede Barnet. Oven har nu her bedst godtgjort, at han var i Stand til at hjælpe sine lidende Medmennesker? Men „Kvaalfalveren“ blev dømt i haard Straf, og naar saadanne Tilstande ere tilstede iblandt os, saa forekommer det mig virkelig, at man kan sige, at „Tidsaanden“ gjør Krav paa en Forandring. Det ærede Medlem siger, at han har hørt meget nysie efter, men ikke hørt andre Grunde for Lovforslaget, end at man har en lignende Lov i Norge, og saa maa vi ogsaa have saadan en Ting; men han maa virkelig tilgive os, det er ikke vor Skyld, at han lider af en saadan Loidenhed. Det ærede Medlems hele Tale var et Opkog af de mangfoldige Strømmebilleder, som vi have hørt, saa ofte der har været Tale om Frihed og en Forandring i det Bestaaende, et Opkog af alle de Profetier om Ulykker, som selv en meget begrændset og lille Frihed skulde bringe; men sige Noster kan man ganske rolig lade tone hen, vis paa, at naar man virkelig faar denne Frihed, som der er spaaet saa ilde om, vil det vise sig, at Profetierne have været ligesaa upaalidelige i dette Tilfælde, som de saa mange Gange før have vist sig at være. Naar det ærede Medlem til Syvende og Sidst, efter at have talt om disse Ulykker, med den største Sikkerhed siger, at det maa blive Resultatet, og at derfor maa man være imod denne Lov, saa maa det ganske vist indrømmes, at dersom Forsætningen var rigtig, saa vilde Efterætningen være ubestridelig; men derom er det, Striden dreier sig. — Jeg skal nu vende mig til den høitærede Justitsminister og begynde med at sige, at i 2 Punkter af, hvad han udtalte, er jeg fuldstændig enig med ham; det første er dette, at det virkelig har vist sig, at der er en Stem-